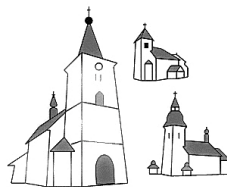

Zpravodaj

FARNOSTÍ SKUTEČ, RANÁ A PŘEDHRADÍ

červen 2021

Být doma

„Pojedeme dnes na výlet, nebo zůstaneme doma?“ ptal jsem se své maminky, když u mě byla opět na týdenním pobytu. „Já nevím, mám tady pleť,“ odpověděla. „Máš pravdu, stejně bude pršet, zůstaneme doma.“ Celý den doma nebyla žádná nuda. Maminka svetr v půlce vypárala a začala znovu. Já měl přípravy do školy a potom práce na zahradě. Společně jsme snídali, obědvali, svačili i večereli a při tom si povídali a povídali. Najednou byl večer, cítil jsem únavu a spokojenost, a maminka se také tvářila šťastně. Být doma nemusí být vůbec nuda!

V uplynulém roce kvůli pandemii jsme byli doma hodně. Nezvyklé ochromení našeho pohybu. Mohlo to na nás působit stísněně. Nutilo nás to zůstat doma a čelit zvýšené přítomnosti a komunikaci s domácími. Mohli jsme se častěji střetnout v konfliktech, ale také zažít více hezkých chvil spolu. Vztahy se mohly upevnit, nebo rozbít. Pokud se něco rozbilo, je čas to opravovat.

Sv. Josef, jehož rok prožíváme, kde byl asi doma? Především v Nazaretě. Z tohoto městečka zřejmě pocházel, tady měl svou živnost tesařskou, zde si našel nevěstu a chtěl žít. Jenže Bůh měl větší plány. Vybral si jeho snoubenku Marii a Josef se na Boží výzvu rozhodl ji následovat. Nejdřív do Betléma, kde se jim narodil syn Ježíš, a potom narychlo do Egypta, kde museli zůstat dva roky. Už se s tím asi začal smiřovat, že neuvidí svůj milý Nazaret a zůstane emigrantem v cizině. Jenže Bůh je chápající, zná naši touhu po domově. Hned, jak to bylo možné, dal Josefovi echo a dovolil mu vrátit se tam, kde se cítil dobře. Tam dál, v ústraní horského městečka, vychovával svého syna a Božího Syna.

V létě asi budeme víc doma. Ne každý si troufne jet na dovolenou do ciziny, když smíme jen do některých zemí a to s testy, prohlášeními a omezeními. Mnozí zůstaneme doma, v naší malé krásné vlasti. Budeme moci objevovat její pozeňnané krásy a učit se opět radovat ze všeho, co nám Bůh dal právě tady. Být doma totiž nemusí být vůbec nuda!

Krásné léto, prázdniny či dovolené, na cestách i doma, ať vám milí farníci žehná dobrý Bůh!

Otec Ondřej a otec Jan

NOC KOSTELŮ

V pátek 25. května proběhla Noc kostelů. V kostele Božího Těla hráli na varhany naši varhaníci, pánové Jaroslav a Pavel Novotní. Návštěvníci si také mohli varhany zblízka prohlédnout a mohli si vyzkoušet šlapání na měch. Pod kruchtou se na zeď promítaly fotografie ze života farnosti. Bylo to dobré připomenutí toho, co ve farnosti děláme, dobré svědectví. Na oltáři byly vystaveny liturgické předměty – monstrance, kalich, obětní miska, burzičky. Poutaly pozornost krásou a řemeslným umem tvůrců.

Ve farním kostele hrála na varhany a zpívala Anna Bártová.

Vybrala si křesťanské rytmické písně a skladby jako je např. Hallelujah od Leonarda Cohena. Moc se mi to líbilo. V lodi byly vystaveny fotografie „Kostely, kaple, křížky“. Návštěvníci pomocí hlasovacích lístků dávali své hlasy těm nejhezčím. Ve zpovědní místnosti byly vystaveny knížky – tipy na dobrou knihu. V sakristii byly vystaveny historické i současné misály. Nechyběly citáty z Bible, které si návštěvníci mohli odnést a džbán proseb. Na závěr Otec Jan požehnal městu.

Přišlo se podívat do sta lidí. Oproti předchozím letům byl více slyšet hovor – to, co lidem v zimě a na jaře chybělo, popovídat si o životě s někým, koho dlouho neviděli.

Rudolf Požár

DĚTSKÉ OKÉNKO

Malý prázdninový kvíz o svatém Cyrilovi a Metodějovi

Sv. Cyril a Metoděj jsou hlavními patrony:

- a) Čech
- b) Moravy
- c) Slezska

Sv. Cyril a Metoděj jsou často označováni jednoduše jako bratři ze:

- a) Čech
- b) Soluně
- c) Arkádie

Na Velkou Moravu dorazili bratři roku:

- a) 861
- b) 863
- c) 865

Pro misií na Velké Moravě vytvořili písmo:

- a) metelici
- b) cyrilici
- c) hlaholici

Který z bratrů zemřel dříve?

- a) Cyril
- b) Metoděj
- c) oba stejně, byli zavražděni v jeden den

Čím jsou Cyril a Metoděj významní pro naše dějiny?

- a) přinesli na Velkou Moravu vzdělanost – hlaholici a staroslověnštinu.
- b) přinesli na Velkou Moravu kulturní tradice a cyrilici
- c) přinesli na Velkou Moravu vzdělanost a ostatky svatého kříže

Který z bratrů byl mladší?

- a) Cyril
- b) Metoděj
- c) ani jeden, byli stejně staří

Jak se původně jmenoval Cyril?

- a) Karel
- b) Konstantin
- c) Kosmas

Který kníže pozval bratry Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu?

- a) Rostislav
- b) Vlastislav
- c) Bořivoj

Kdy zemřeli?

- a) 888 a 893
- b) 869 a 885
- c) 869 a 901

(Správné odpovědi: b, b, b, c, a, a, a, b, a, b)

Eva Bártová

BENEFIČNÍ KONCERT

V pondělí 14.6.2021 se uskutečnil odložený benefiční koncert farnosti Skuteč na opravu střechy barokní fary. Protagonisty koncertu byli herec Marek Eben a varhanice Michaela Káčerková.

Marek Eben nás svým přednesem přesvědčil, že 400 let staré texty z díla Jana Amose Komenského – Labyrint světa a ráj srdce – jsou stále živé a oslovují svou moudrostí a vtipem i současného posluchače a zanechají u něho trvalý dojem. Dokonalý přednes byl

příjemně doplněn soudobou varhanní hudbou Petra Ebena v podání mladé varhanice paní Káčerkové. Varhany trefně kopírovaly náladu interpretovaných textů.

Oba umělci byli na konci pořadu po zásluze odměněni dlouhotrvajícím potleskem od návštěvníků. Těm patří velký dík, že přišli v tak hojném počtu a svou přítomností podpořili celou akci. Vytvořili příjemnou atmosféru a finančně přispěli na benefici koncertu. Na celkovém výtěžku vyšším než 35 tisíc korun se podíleli nejen oni, ale i umělci, kteří vystoupili za snížený honorář a sponzoři z firmy Spektrum a Granita Skuteč.

Díků patří všem, kteří jakoukoliv formou tento benefiční koncert podpořili a umožnili jeho konání.

P. a S. Novotní

CENTRUM NADĚJE A POMOCI

V brněnském Centru naděje a pomoci se věnujeme životním situacím, které se týkají těhotenství, mateřství a rodičovství. Významnou část naší práce představuje úspěšná pomoc párům, kterým se nedaří otěhotnět, a hledají přirozené cesty, bez technik umělého oplodnění. O osvětu v oblasti zodpovědného rodičovství se snažíme nejen mezi dospělými. Vnímáme jako důležité také dospívajícím předávat pravdivé informace o lidské plodnosti, povzbuzení k sebeúctě a vytváření dobrých vztahů.

Kromě individuálních konzultací nabízíme též rozmanité kurzy. Osvědčený, oblíbený kurz mezi mladými **dívkami ve věku 12–18 let** je týdenní prázdninový **kurz Byt sama sebou**, letos v létě jej v našich prostorách plánujeme v termínu **19. 7. – 23. 7. 2021**. V kurzu se s dívkami zaměřujeme především na témata, která bývají někdy pro rodiče v komunikaci s dospívajícími náročná, jako je zodpovědný přístup k sexualitě. V průběhu týdne se formou testů, kvízů a her věnujeme otázkám rozvoje osobnosti, vztahů, nechybí však ani trochu odlehčující a nadšeně očekávané téma módy a kosmetiky. V rámci kurzu může dospívající dívka zjistit, v čem je dobrá, za co se může pochválit, a co naopak by bylo dobré na sobě změnit k lepšímu. Naším přáním a motivací kurzu také je, aby dívky získaly podněty, které jim pomohou např. v komunikaci s rodiči a vrstevníky, právě ve složitém období dospívání.

Pokud by Vás kurz zaujal, ať už pro Vaši dcerku nebo vnučku, můžete se podívat na naše stránky www.cenap.cz a zjistit o kurzu více. Také, pokud by Vás zajímala jakákoli jiná problematika, které se věnujeme, a se kterou bychom Vám nebo Vaším blízkým mohli pomoci, neváhejte se na nás obrátit. Jsme tu i pro Vás!

L. Lázníčková

ROZHOVOR S PROJEKTOVÝM MANAŽEREM HRADU RYCHM-BURK, ING. PETREM TEJKLEM.

Na úvod bych se chtěl zeptat na vaši profesní minulost a na to, co Vás motivovalo se přihlásit do výběrového řízení na tuto pozici.

Profesní minulost je dost košatá, od devadesátých let jsem strávil cca 15 let v jedné nadnárodní potravinářské firmě, kde jsem to dotáhl až na pozici obchodního a marketingového ředitele, následovalo několik let, kdy jsem se věnoval pro různé firmy řízení různých projektů od jejich startu až do finální realizace, v posledních letech jsem ve firmě dlouholetého kamaráda měl na starosti problematiku obchodu a realizace staveb dětských hřišť, jednalo se o projekty v hodnotách pár set tisíc korun, až po několikamilionové realizace, byla to velmi zajímavá práce ve smyslu, co projekt to originál. K přihlášení se do výběrového řízení mě vedla dlouholetá znalost tohoto místa, a hlavně možnost podílet se na transformaci hradního objektu na atraktivní účel, který při vhodné realizaci může velmi obohatit toto místo, obec Předhradí. Dalším motivem, spíše střednědobým, byla případná možnost pokusit se o záchranu a rekonstrukci místního pivovaru, který má naprosto nádherné genia loci.

Vzhledem k tomu, že jste zmínil dlouholetou znalost místa, máte nějaký bližší vztah k okolí?

V nedaleké Zderazi má naše rodina již více jak čtyřicet let chalupu, takže k regionu mám dlouholetý vztah.

Co Vás na této náročné práci baví? Víím, že zároveň máte na starosti i zámek v Bystrém.

Práce je to skutečně náročná, o nějakých osmi hodinách denně nemůže být ani řeč. Nejvíce mě baví a motivuje ta komplexnost projektu a jeho realizace. V týmu definovat co bude v které etapě cíl a pak najít a navrhnout cestu k tomuto cíli. Konkrétně – co je a co není reálné stihnout za tak krátký čas, co byl k dispozici a s velmi omezenými prostředky, a současně výsledek musí být dostatečně atraktivní pro návštěvníka. Jak najít smysluplné řešení těchto zcela protichůdných parametrů. A pokud se řešení nalezlo, tak jej „na první dobrou“ realizovat. Jakmile jednou vystartujete, tak už (téměř) není cesty zpátky a musíte to stihnout v požadovaném čase a uprostřed vám nesmí dojít peníze, protože další už nedostanete J.

Mohl byste nám říci něco málo o historii hradu?

Historii hradu bych raději nechal na návštěvnících, pilotní expozice ji popisuje detailně. V každém případě hrad byl založen ve 13. století, v začátcích měl trochu problémy s husity, ale zvládl to, občas střídal majitele, ale hlavními rody, které hrad vlastnily a rozvíjely, byly Berkové, Kinští a v závěru Thurn–Taxisové. K hradu většinou patřilo i rozsáhlé panství, které vlastníci hradu opečovávali a rozvíjeli, včetně zakládání pivovarů, lihovarů apod. Právě na problematiku rozvoje panství pod správou jednotlivých vlastníků se expozice pro návštěvníky zaměřuje.

Jaké úpravy se podařilo provést od ledna, kdy hrad opustili poslední klienti Domova na cestě?

Na konci ledna opustil hrad poslední klient sociálních služeb a v prvé půli května měla

být první etapa hotova. To byl poměrně šibeniční termín. Hned po odchodu klientů nastoupili řemeslníci a nejdříve se prostory určené pro rekonstrukci musely vystěhovat, což zabralo několik týdnů. Po vystěhování byly zahájeny bourací práce nepůvodních přiček tak, aby se nové prostory co nejvíce vrátily do původního stavu. Snesení olejových nátěrů omítek se muselo řešit odbouráním a šlo o stovky čtverečních metrů. Každý krok přinášel různá překvapení, která až na výjimky nebyla moc potěšující.

Po bouracích pracích se musely upravit rozvody vody, elektřiny a odpady. Zapravit stopy po bourání, položit nové podlahy a většinou opravit či zcela rekonstruovat jejich podloží. Pak následovala kompletace osvětlení prostor, nátěry a kompletní výmalba. Jako finále byla montáž nábytku v recepci a dalších prostorách a úplný závěr byla instalace expozic. Například ale veřejné toalety, což je vizitka každého turistického objektu, musely být kompletně rekonstruovány, včetně výměny ZTI, tedy vody, odpadů a rozvodu elektřiny a komplet sanitárního vybavení. Nezdá se to, ale práce to bylo velmi hodně. Pracovalo se téměř celou dobu i v sobotu.

Co a kdy lze v současné době na hradě vidět?

Navštívit lze pilotní výstavní expozici v třetím nadzemním podlaží, koncertní sál a kapli tamtéž, lze vystoupat i do věže, nebo zcela naopak sejít do kamenného sklepení, a na nádvoří lze navštívit velmi příjemné občerstvení Hradní spižírna, případně využít veřejné toalety. Součástí návštěvy jsou i hradní zahrady s velmi pěkně udržovanou zelení. Pro hrad je velmi nestandardní, že díky výtahu je objekt, až na věž a sklepení, zcela bezbariérový.

Jakou máte představu o dalším zatraktivnění Rychmburku?

O všem rozhodnou finanční zdroje, které vlastník na rekonstrukci uvolní a vzhledem k tomu, že vlastník je veřejný subjekt – Pardubický kraj – není to s možnostmi veřejných zdrojů nyní jednoduché. Pokud se prostředky najdou, rádi bychom také v příštím roce otevřeli druhou výstavní expozici v druhém podlaží, a ta by byla na téma pivovarnictví, v souvislosti s vedle se nacházejícím pivovarem. Dalším krokem pro příští rok by byla rekonstrukce tzv. domku na hradním nádvoří pro účely hradního ubytování. Tím bychom na jedné straně odstranili aktuální slabinu, a tou je právě nemožnost ubytování na hradě a současně si otestovali tuto službu z hlediska personálu, obsluhy atd. Test je důležitý, protože právě poslední prostory hradu, určené k rekonstrukci, bychom v letech 2024-25 chtěli rekonstruovat právě na nadstandardní hradní ubytování, a tato významná investice se bez pilotního testu neobejde. No, a i když nám pivovar nepatří, je majetkem obce Předhradí, i tam bychom rádi napomohli jeho posunu směrem k rekonstrukci a využití.

Děkuji Vám za rozhovor, poskytnutí prostor na hradě pro uskladnění inventáře kostela po dobu jeho výmalby, a především za azyl v hradní kapli, kde, po dobu výmalby, máme možnost mít ve všední dny mše svaté.

V. Příbyl

KLÁŠTER MILOSRDNÝCH SESTER SV. KŘÍŽE V KROMĚŘÍŽI

Milí čtenáři, v květnu jsem strávil týden v klášteře Křížových sester v Kroměříži. Měl jsem se sestrami exercicie – duchovní obnovu. Napadlo mne, že by bylo dobré vás trochu více s tímto společenstvím seznámit. Informace jsem získal **skrze sestru Františku. Nejdříve všeobecně o této kongregaci:**

Naše kořeny sahají do devatenáctého století, do doby nepředstavitelné chudoby a velkých společenských změn. Velký sociální apoštol, švýcarský kapucín **P. Theodosius Florentini** (1808-1865) se rozhodl bojovat proti sociální a mravní bídě odvážnými prostředky. Založil řeholní společenství, které se mělo zabývat vzděláním a výchovou mládeže a péčí o chudé a nemocné. Podle vlastních slov chtěl P. Theodosius uspořádat novou kongregaci tak, aby se všude hodila. Tak vznikla ve Švýcarsku kongregace Školských sester sv. Kříže, z níž v roce 1856 vznikla kongregace Milosrdných sester sv. Kříže s mateřským domem v Ingenbohlu. Spoluzakladatelkou a první generální představenou Milosrdných sester sv. Kříže se stala **Matka Marie Terezie Schererová** (1825-1888). Byla věrnou pomocnicí zakladatele, který poznával v tíživých potřebách doby Boží vůli a který v mnohém předešel dobu.

Kláster Milosrdných sester sv. Kříže v Kroměříži byl postaven v roce 1932 včetně kaple Povýšení sv. Kříže. Několik let sloužil svému účelu, avšak již II. světová válka rušivě zasáhla do života sester. Značná část domu byla bezohledně obsazena pro německé zájmy. Po válce sestry směly svobodně užívat svého domu jen pět let. Roku 1950 byly vystěhovány a dům byl odebrán státům. Z kaple se stalo skladiště civilní obrany. Po čtyřicet let nebyl dům opravován. V roce 1990 byl navrácen sestram. Po restituci dům vyžadoval nákladné opravy, které byly hrazeny s pomocí spolusester ze zahraničí.

Dnes se sestry, mimo péči o nemocné spolusestry, zapojují do katechezí, do práce ve školství a ve zdravotnictví, do projektů charitní služby, do výpomocí v pastoraaci. Poskytují prostor k duchovním obnovám mládeže a jiných zájemců.

A nyní na doplnění několik otázek:

Kolik vás v republice je a kde všude působíte?

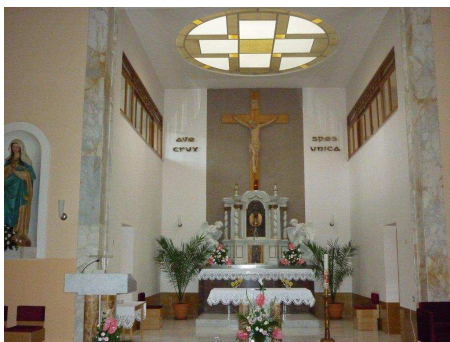
V současné době 95 sester. Máme provinční dům v Kroměříži a jednotlivá společenství: Boršice, Olomouc – arcibiskupská rezidence, Svatý Hostýn, Hradec Králové, Kájov, Kosova Hora, Plzeň na dvou místech, Praha – Biskupská ul., Praha Vyšehrad.

Jste i v jiných zemích?

Celkem v současné době je na světě přes 3000 sester. Místa působení: Mateřská provincie je v Ingenbohlu ve Švýcarsku. V dalších zemích: Chorvatsko, Česko, Německo, Slovensko, Itálie, USA, Indie, Tchaj-wan, Brazílie, Uganda.

Jakou přípravou prochází nová kandidátka?

Kandidátka: pokud některá dívka vnímá Boží povolání do našeho společenství, pak absolvuje rozhovor s provinční představenou, při kterém vyplní dotazník o sobě = přihlášku. Nastává období, kdy k nám občasně přijíždí a seznamuje se s námi a my s ní. Je to naše „dojíždějící“ kandidátka. Než k nám nastoupí, je třeba, aby ukončila svá studia a také už cho-

díla do práce minimálně půl roku. Po příchodu k nám je ještě kandidátkou (zpravidla půl roku).

Postulantka: po kandidatuře se stane na jeden rok postulankou. Postulantka si hlouběji osvojuje způsob života.

Noviciát: po postulátu přichází obřad obláčky, kdy postulanka přijme řeholní oděv a nové jméno a stane se tak novickou. To je pro ni opravdu intenzivní období modlitby a studia. Je to čas, kdy odchází jakoby na „poušť“, aby se více setkala s Pánem i sama se sebou. Ověřuje si, zda je naše společenství pro ni to pravé místo, zda se u nás cítí šťastná. Noviciát trvá dva roky.

Juniorát: pak přichází sliby. Od příchodu do kláštera až do konce těchto dočasných slibů uplyne přibližně 10 let. Sestra je po celou dobu doprovázena sestrou magistrou, která jí pomáhá na cestě lidské i duchovní zralosti. Je to v pořádku, když ve vši pravdě rozliší, že zde není její místo a že by u nás nebyla šťastná.

Sestra s věčnými sliby: nakonec sestra složí věčné sliby. Je to výraz její lásky k Ježíši a touhy dát mu celý svůj život. Ani zde však formace nekončí. Sestra už sice není doprovázena svojí magistrou, ale je třeba i nadále se starat o svoji lidskou i duchovní zralost. Říkáme tomu trvalá formace.

Na doplnění charisma našeho institutu:

Zdroj a základ našeho charisma je v Boží milosrdné lásce, která se v Ježíši Kristu zmařila až k smrti na kříži (srov. Flp. 2,7-8). Uchvátila sv. Františka i naše zakladatele a pobídla je ke konkrétním činům. Vybízí i nás, abychom něco z této lásky daly zakusit našim současníkům.

Jako Milosrdné sestry sv. Kříže věříme, že jsme milovány, povolány a poslány:

- stále hlouběji pronikat do tajemství kříže a zmrtvýchvstání a z něho čerpat důvěru, naději a sílu,
- vidět svět jako Boží stvoření a každého člověka jako Boží obraz, vážit si jejich důstojnosti a obhajovat ji,
- v milosrdné lásce být solidární s lidmi, zvláště s lidmi na okraji společnosti, a sloužit jim,
- vnímat Boží výzvu v rozmanitých nesnázích současnosti a odpovídat na ni pohotově a účinně.

Věrností charisma se podílíme na poslání církve. Snažíme se připravovat prostor pro příchod Božího království, ve kterém jsou všichni lidé bratry a sestrami.

Co je náročné v životě v komunitě?

Žít v pravé lásce, to znamená odpouštět, mít ráda každou sestru takovou jaká je. Skloubit všechno, co máme dělat společně, nebýt zaměřené jen na sebe, ale dávat se druhým a Bohu.

Co je v komunitě radostí?

Věříme, že v Ježíši Kristu, v jeho životě, v jeho jednání, v jeho slovech a skutcích se nám ukazuje hluboký a široký pohled, jakým se na svět dívá Bůh sám. Máme svoji kapli, kde

Ježíš září ve svátosti oltářní, kde ho můžeme denně přijímat do svého srdce. A v jeho světle můžeme zahlédnout svůj život a těšit se na setkání ve věčnosti.

A nakonec nám sestra Františka - Marie Šmajstrlová - popsala svou cestu k povolání:

Narodila jsem se 25. ledna 1943 ve Frenštátě pod Radhoštěm. Moje matka Ludmila Petrová zůstala svobodná, a tak jsem vyrůstala jen v její a babiččině velmi obětavé péči až do 13 let. Vděčím jim oběma za křesťanské vychování.

V mých 13 letech mi náhle zemřela matka, babička o rok dříve, a já jsem zůstala sama. Adoptovali si mě bezdětní manželé Karel a Anežka Šmajstrloví, kteří pokračovali v mé výchově, dali mi své jméno a poskytli mi také vzdělání s maturitou. Oba již zemřeli – otec Karel v roce 1966 a matka Anežka v roce 1975. Po maturitě jsem byla zaměstnána několik roků v cestovní kanceláři ve Frenštátě a 2 roky v Tatře v Kopřivnici.

V letech 1970 – 1971 jsem absolvovala I. ročník katechetického studia v Olomouci, další ročníky (2. a 3.) jsem již nemohla navštěvovat pro nucené ukončení tohoto studia tehdejším režimem. V Olomouci jsem se setkala s Milosrdnými sestrami sv. Kříže a občas jsem jezdila do Choryně, abych si vyprosila nějaké noty – vedla jsem ve Frenštátě scholu. Tehdy jsem však vůbec nepomýšlela na život v klášteře. Věnovala jsem se práci s mládeží, jak mi to doporučil P. Antonín Lapšanský (+1981), který byl v tu dobu v naší farnosti. Byl v mém duchovním životě velkým pomocníkem, zvláště v mých těžkých chvílích.

Přesně si nevzpomínám (asi v r.1972), kdy v Olomouci začalo školení zpěváků a varhaníků vedené P. Olejníkem a dalšími kněžími: P. Kunetkou, P. Ulmanem, P. Chalupou a P. Práškem. Ti všichni nás formovali nejen po stránce hudební. Ta setkávání, vždy 1x měsíčně po dobu asi 10 let, znamenala růst i po stránce duchovní.

Když byl P. František Kunetka přeložen do sousední farnosti Čeladná a Kunčice p. O., právě jsme s přítelkyní Janou rozjížděly scholu v Kunčicích a měly jsme možnost s ním více spolupracovat. V roce 1983 jsem P. Kunetkovi zajišťovala týdenní pobyt pro skupinku mladých, ve Velkých Karlovicích u mých přátel. Byla jsem tam s nimi, a to je také začátek nové cesty za Pánem. Při první mši svaté, kterou jsme slavili v malém pokojíku shromáždění u konferenčního stolku jako obětního stolu, Pán promluvil do mého srdce – ten zážitek neumím sdělit. Víím jen, že jsem v duchu odpovídala: Co po mně chceš? – věděla jsem to... Ale přesto jsem cítila pochybnosti, a tak jsem v duchu slíbila, že udělám to, co uslyším z úst jedné osoby, že to budu považovat za Jeho odpověď. Potom už následovala cesta za sestrou Dolorosou. A i když jsem později neschvalovala její metody získávání do kláštera, jsem přesvědčena, že Bůh ji tenkrát použil, aby projevil svou vůli. Odpověď tenkrát byla: „Zítřka se jedeš do Choryně přihlásit.“ To „zítřka“ bylo v neděli 31.7.1983 na svátek sv. Ignáce z Loyoly. A pokud se objevily nějaké pochybnosti, zaznělo mi: „Slíbila jsi, že přijmeš, co uslyšíš, jako moji vůli.“ A byla jsem klidná. To mě dodnes posiluje, že jsem na místě, kde mě Bůh chce mít. Nevěděla jsem, co mě čeká, jakým způsobem budu dál žít, nevěděla jsem toho o sestřích sv. Kříže dohromady nic, ani to, že patří do františkánské rodiny. To všechno jsem poznávala až později, ale Bůh to věděl. Vzpomínám si, že na otázku, proč právě sestry sv. Kříže, jsem odpovídala, že asi to byl právě kříž, který mě přitáhl. A jsem Pánu vděčná za povolání ještě v tak pozdním věku, měla jsem tehdy 40 let.

Kandidaturu, noviciát a část juniorátu jsem žila tajně ve světě s dojížděním do kláštera na setkávání. Nebyla to ideální formace, ale jinak to nešlo. Víím, že byla prováděna s velikou snahou a odpovědností ze strany sester.

Když v létě 1987 sestra Alena, tehdejší provinční představená řekla, že od ledna 1988 mohu nastoupit do kláštera v Choryni, „navenek“ jako civilní pracovnice, a že si to mám ještě rozmyslet, brala jsem to jako samozřejmost, že nastoupím. Vždyť jsem v Boží milosti už své přihlášení v roce 1983 brala jako definitivní rozhodnutí.

Přesto to nebylo lehké. Protože jsem domek zděděný po adoptivních rodičích Šmajstrlových nesměla ještě nějakou dobu prodat, musela jsem občas dojíždět domů, a právě ty opětovné odjezdy zpět do kláštera byly pro mě těžké, takže jsem uvítala, když to skončilo a já už měla „doma“ jen v klášteře. V Choryni jsem pracovala v kanceláři. Po roce 1990 jsem absolvovala roční katechetický kurz a začala jsem učit náboženství ve škole v Lešné u Choryně a v Hustopečích nad Bečvou.

V roce 1990 jsem začala studovat Cyrilometodějskou teologickou fakultu na Univerzitě Palackého v Olomouci, kterou jsem ukončila v roce 1995 v oboru křesťanská výchova s titulem „Mgr.“. Vyučovala jsem pak ještě náboženství.

V roce 1993 jsem složila v Choryni doživotní řeholní sliby.

V srpnu v roce 1993 jsem se odstěhovala do opraveného provinčního kláštera v Kroměříži.

J. Linhart

ŠKOLNÍ ROK...

Když se pomalu blížilo září, po prvním lockdownu na jaře, euforie jako blázen, že konečně po x týdnech uvidím spolužáky a konečně se výuka vrátí do starých kolejí, osobní kontakt s učiteli mi scházel. Ale byl tu taky obrovský strach, jak odmaturuji, když mi chybí tři měsíce výuky? Tehdy jsem ještě nevěděla, že brzy přijde druhý lockdown a do školy se již nevrátím, vlastně vrátím, před svátky, v podstatě na pár dní. 282 dní distanční výuky, to jsem si v létě nedokázala ani představit, ale bylo tomu tak. Když to číslo teď tak píšu, obdivuji nejen nás studenty, ale také učitele, jak to zvládli na jedničku, učit žáky a studenty, a přitom vidět jen bublinky se jmény, za to mají můj upřímný obdiv a respekt. Nebyl to zrovna nejlehčí školní rok, zažila jsem i jednodušší, ale nemohu říct, že by nám škola a učitelé nevyšli vstříc, ba naopak, snažili se nám co nejvíce pomoci, poradit a dovést nás k maturitní zkoušce, kterou jsme úspěšně zvládli. Kdo nám však moc nepomáhal byla vláda, a hlavně ministerstvo školství, které si neustále vymýšlelo novinky a změny v maturitách, poslední kapka byl pak Andrej Babiš, který v moment, kdy maturita klepala už na dveře začal vykřikovat, jak bude bojovat za úřední maturity, ale byla to opět jen prázdná slova. Tato nejistota, kterou ve mně vláda těmito kroky vyvolala vedla akorát k tomu, že jsem byla demotivovaná a nešťastná, protože to, co platilo včera, již nemuselo platit dnes a představa, že najednou dostanu úřední maturitu a všechna ta práce s vypracováním otázek byla k ničemu? Hrozná představa. I přes všechny ty nešvary a problémy kolem bych tenhle školní rok hodnotila jako velice úspěšný a krásný, dal mi nejen maturitní vysvědčení, ale také mnoho zkušeností s výukou distanční, možnost osobního růstu a prostor zdokonalit se v předmětech mnou vybraných, i když je mi opravdu líto, že kvůli pandemii jsme nemohli mít ples, či stužkovací večírek. Ale přesto na něj budu velmi ráda vzpomínat.

Závěrem bych chtěla popřát všem krásné prožití letních dnů, studentům a budoucím maturantům hodně sil při učení, štěstí na dobré otázky u zkoušky a snad se příští rok sejdete už klasicky ve školních lavicích bez respirátorů a roušek.

Š. Benešová

OPRAVA STŘECHY DĚKANSTVÍ VE SKUTČI

Letos v létě by měla proběhnout oprava první třetiny střechy. Opravy jsou z důvodů financování rozděleny na tři roky.

Před vlastní opravou bylo třeba půdu kompletně vyčistit, na čemž se postupně začalo brigádnicky pracovat již koncem minulého roku a od jara se spustil kolotoč brigád, při kterých jsme půdu finálně vyklidili a pustili jsme se do demontáže půdovek, podkladní hlíny, rozebrání podlah, odbourání a čištění římsy a vyčištění plev ze stropu. Udělal se opravu obrovský kus práce, která byla náročná a špinavá. Domů jsme často chodili za tmy a navzájem jsme se sobě museli smát, protože jsme vypadali jako horníci či kominíci (všude prach a saze). Kdo podobnou práci někdy dělal, tak jistě chápe.

Vše se nakonec včas podařilo zvládnout díky trpělivosti a obětavosti poměrně stabilní sestavy brigádníků. 17. května pak proběhla kontrolní schůzka s projektantem, dodavatelem a s památkáři. Díky naší přípravě šlo prověřit skutečný stav podlah, stropů a dalších skrytých částí konstrukcí a upřesnit rozsah a postup prací. Naštěstí není třeba zasahovat do stropů ani podlahy na půdě.

Součástí brigád byla i těžba a doprava kulatiny, kterou nám věnoval pan Christ z Miřetína a rodiny Doležalových z Luže. S dopravou nelehkým terénem ochotně a šikovně pomohl Ondra Brůna z Hluboké. Jeden obrovský smrk jsme například dostali od jisté paní Tesařové a to v rámci rekonstrukce silnice z Luže na Zbožnov. Možná náhoda nebo něčí řízení shora.

Nyní bude ještě brigáda na pile, doprava řeziva, likvidace a úklid starého dřeva, rekonstrukce elektrorozvodů a po skončení letošní etapy oprav ještě zateplení stropu. Takže příležitost pomoci stále je a bude.

Z půdy bylo odvezeno několik vozíků starých nepoužitelných fošen, několik vozíků odpadu do sběrného dvora, zhruba 30 tun půdovek, hlíny a suti a dále asi 20 kubíků plev. Velmi nám pomohly zapůjčené shozy od pana Horáka a odvoz materiálu na valníku za traktozem od pana Ročně.

Nebudu jmenovat všechny brigádníky, abych na někoho nezapomněl, oni vědí. Mile mne překvapilo, že se do brigád opakovaně zapojili například Ptáčkovi z Hlinska či neplánovaně pomohl Jirka Bouška, nyní již z Ústí nad Orlicí a další nabídky věcné i finanční podpory přicházely z širšího okolí. Díky tedy všem brigádníkům, Zbyňkovi Zelenkovi za trpělivou asistenci, a hlavně mé rodině, kde jsem zjara nebyl moc vidět a když ano, tak černý jako horník ;-)

*Jan Bárta
koordinátor brigád a oprav*

ANKETA MEZI ZÁKAZNÍKY PEKAŘSTVÍ

Víte, co je Noc kostelů?

- aby křesťané přiváděli lidi, kteří nevěří v Boha do kostela
- jo, slavíme Noc kostelů
- program a prohlídka kostela mimo bohoslužby
- jsou to noční prohlídky
- vím, otevřený kostel pro všechny lidi provázeným zajímavým programem
- otevírají se památky v noci
- nevěřící lidé se jdou podívat do kostela
- navštěvují se kostely
- ne
- asi jo
- vím

Co budete dělat o prázdninách?

- užívat si s rodinou a kamarády, brigáda
- stanovat, pojeďu na tábory a k babičce
- těším se na odpočinek po distanční výuce dětí

- aktivně odpočívat
- těším se na teplo a vnučata
- budu na chalupě
- budu chodit na brigádu, dovolená, oslava
- nevím, podle počasí
- nevím, asi odpočívat
- na dovolenou po vlastech českých

Byli jste už na nějakém poutním místě?

- Chlumek a Velehrad
- Chlumek a Karlovy Vary
- Chlumek, Czenstochowa a Turzovka
- Zeď nářků – Jeruzalém
- na většině poutních míst v Čechách a na Moravě
- na Svatém Kopečku
- v Luži s babičkou
- na Zelené hoře
- na Chlumku

A. Kozderková

ROZHOVOR S NATÁLIÍ ŠLÁGROVOU

Byla jsi pokřtěná jako dítě, co víra ve vaší rodině znamenala?

V mojí rodině víra neznamena asi nic. Byli jsme pokřtěni všichni, ale o víře jsme nic nevěděli.

Co tě vedlo k tomu, abys „v tomto věku“ přijala 1. sv. přijímání?

K mému 1. sv. přijímání mě vedlo to chápání zpřítomnění Kristova těla. A vedlo mě k tomu i to, že jsem poznala svého přítele, který mi k tomuhle všemu ukázal cestu.

Prošla jsi nějakou přípravou? Zaujalo tě něco na katolické víře??

Ano, přípravou jsem si prošla. Na katolické víře mě zaujalo více věcí. Například Nový zákon, evangelia, mše svatá (když je člověk na mši svatě a celý kostel zpívá) a celkově katolická víra mě zaujala.

Slavnost už máš za sebou. Vnímala jsi tento den jako něco výjimečného?

Ano, vnímala jsem to jako výjimečný den. Jako další „zkušenost“, nebo jak to nazvat, kterou jsem si mohla projít.

Něco z tvých pocitů ...

Tak moje pocity byly všelijaké. Jelikož nejsem moc ráda středem pozornosti, tak jsem měla docela dost i trému, ale jinak to pro mě byl výjimečný den.

V současné době máš zkoušky, jak jsi celkově vnímala celý letošní školní rok?

Letošní školní rok jsem vnímala všelijak. Spíše mi ani nedocházelo, že už je to poslední školní rok. Tím, jak jsme byli stále doma, to nebylo takové. Chyběla mi jak praxe, tak i ta teorie. Protože při té distanční výuce to učivo tak nevnímáme (aspoň já ne). Ale potom jsme měli praktickou výuku i konzultace, takže to bylo už lepší.

Máš plány na léto?

Plány na léto jsou u mě jasné. Jelikož máme hospodářství, tak budu okolo zvířat, budou nás čekat žně, teď zrovna sušíme sena, takže já mám o zábavu postaráno. Ale taky jsem přemýšlela o nějaké té brigádě, nějaké výlety a tak. A od září znovu do školy, protože si chci dodělat maturitu, abych měla potom lepší zaměstnání.

Děkuji za rozhovor.

R. Spilková

MIMOŘÁDNÉ BOHOSLUŽBY A AKCE

- 27. 6. - 11:00 poutní mše sv. v Hluboké
- 27. 6. - 11:00 poutní mše sv. ve Lhotě
- 27. 6. - Tichá sbírka ve Skutči a v Předhradí
- 30. 6. - 8:00 mše sv. ve Skutči (farní kostel) s gymnáziem na konec školního roku
- 11. 7. - 11:00 poutní mše sv. ve Zhoří
- 25. 7. - 15:00 poutní mše sv. u sv. Anny – Anenské údolí
- 25. 7. - Tichá sbírka ve Skutči a Předhradí
- 8. - 14. 8. - Farní tábor Písařov
- 15. 8. - 8:00 poutní + posvícenská mše sv. ve Skutči (farní kostel)
- 22. 8. - 8:00 mše sv. v Předhradí a 9:30 mše sv. ve Skutči + Farní den ve Skutči
- 28. 8. - 14:00 Festival Na Pohodu – před farou ve Skutči- pořádá DOMOV NA CESTĚ ve spol. s farností
- 29. 8. - 8:00 dětská mše sv. s požehnáním do škol. roku ve Skutči (farní kostel) a 9:30 v Předhradí
- 29. 8. - Tichá sbírka ve Skutči a Předhradí
- 1. 9. - 8:00 mše sv. ve Skutči (farní kostel) - zahájení školního roku
- 5. 9. - 14:00 posv. mše sv. u křížku ve Žďarci
- 9.9. - 18:30 - Past a ek. rada v Předhradí
- 15. 9. - 17:45 Pastorační rada farností ve Skutči
- 18. 9. - Farní pout' – Žďár n. S., Křižanov, Pernštejn
- 19. 9. - 11:00 mše sv. ve Skutíčku
- 19. 9. - 14:00 mše sv. v Mokřýšově
- 19. 9. - sbírka na círk. školy
- 26. 9. - 8:00 mše sv. v Štěpánově
- 26. 9. - Tichá sbírka ve Skutči a Předhradí

platí za normálních podmínek - změna programu vyhrazena :-)

Účet pro finanční příspěvky pro farnost Skuteč: 1143388369/0800

Účet pro příspěvky na opravu farní střechy ve Skutči: 4295878379/0800

Účet pro finanční příspěvky pro farnost Předhradí: 1144532369/0800

Účet pro finanční příspěvky pro farnost Raná: 1143545379/0800

Vydáno 27. června 2021 pro vnitřní potřebu farností Skuteč, Raná a Předhradí.

Kontakt: ŘKF - děkanství Skuteč, Tyršova 1, 539 73 Skuteč

Tel: J. Linhart- 605 541 676, O. Matula - 732 536 873, Internet: www.farnostskutec.cz, www.farnostrana.cz